

Baromantická

Lenka Dusilová

V slabých chvílkách
milost cítím,
minulost procházím.

A v jemných rukách
vřelost cítím,
do sebe se obracím.

Tu du tu du ...

Staří pláčou,
že noc bolí
a nesměle odchází.

Tenkou stěnou
v měkkých tkáních
minulost prochází.

V slabých chvílkách je víc,
než-li tušíš,
vítr se otáčí.

Fouká do listí,
vše se pročistí.
Fouká do listí,
vše se pročistí.

V nočních svitách
se roztahují černý stíny.
Listí se zvedá,
okenicí vítr mlátí.
Tuším, čekám,
jestli s nimi zemře vše co vím.

V tenkých stěnách
se roztahují černý stíny.
Listí se zvedá,
okenicí vítr mlátí.
Tuším, čekám,
jestli s nimi zemře vše co vím.

V nočních svitách
se roztahují černý stíny.
Listí se zvedá,
okenicí vítr mlátí.
Tuším, čekám,
jestli s nimi zemře vše co vím.